

ПІД ПОКРОВОМ СВЯТОЇ ТРІЙЦІ

Малиновим відголоссям лине церковний дзвін над Вовчицями. На найвищому місці у селі збудовано церкву. Посвячено її на часть Святої Трійці. Своїми визолоченими куполами Вовчицька церква, немов корабель над хвилями, лине над поліським простором. Немов єднає і прихиляє небо до цього куточка нашого краю, до цього села із дивною назвою, Вовчиці! Про що промовляє ця назва? Невже і справді тут, у цьому місці рай для хижих тварин? Аж ні! Може, колись тут і водились вовки. Тільки тепер вже давно не бачили сіроманців в оточуючому село лісі. Натомість, люди у Вовчицях привітні, дружелюбні, згуртовані. А ще – співучі. Недаремно їх півнями у народі називають.

З гори від Коника починаю свій шлях до Вовчиць. Чепурненькі хатини, доглянуті обійстя ховаються у кущах верболозу, садках, деревах, котрі наливаються плодами. Сільські вулиці порожні, не стрінеш перехожих. Чоловіки на заробітки виїхали, жінки по роботах, а хто по городах – літній день у селі особливий, не дуже то й відпочинеш. Прошкую до церкви. Підіймаюсь на гору. У позолоті куполів віддзеркалюється сонце. На квітнику веселковими барвами квітнуть предтечі райських садів.

Давно займаюсь вивченням церковної історії нашого краю. Збираю відомості, досліджую храми нові та втрачені. Повертаю із забуття

силу. Усім селом виходили на будову. Місце під церкву не обирали, воно саме вже було, як кажуть, вказане Богом. Ось тут, де зараз церква стоїть, старе кладовище було. Там завжди висів церковний дзвін (ще одне підтвердження, що у селі колись була церква), котрим скликали людей, як батюшка з Муравина приїжджав Паску освячувати. Там і вирішили храм збудувати. Копали траншеї під фундамент, викопували останки людські. Усі їх потім перепоховали на нинішньому кладовищі.

Олександрович розповідає про особливості церковного будівництва. Називає прізвища найбільш завзятих земляків-будівничих. Зі скромністю пригадує і свій родинний вклад у цю Богоугодну справу. Це ж і зараз його родиною куплені церковні дзвони скликають односельців на молитву і сповіщають небу й землі, що хтось із них відійшов у світі загробні. І так неквапно, у розмові, повідав і свою біографію. А у ній цікавий факт, як з'ясувалось, присутній:
- Я чоловік із тих

◆ СІЛЬСЬКИЙ ХРАМ

церковні дзвони. За що йому дуже вдячні земляки. Привіз і святині із святої землі до рідного храму. Церковна влада, за заслуги по розбудові церкви і благодійність, відзначила Віктора Васильовича найвищими нагородами, чим дуже пишаються батьки.

Щиро дякую за гостинність і розповідь Василю Олександровичу і знову прошкую до храму. Тепер, щоб поглянути і сфотографувати

досліджують храми, щоб їх не втрачені. Повертаю із забуття долі священників, церковних причетників. І лише раз мені на очі втрапили скупі відомості про те, що у Вовчицях Пінського повіту була Покровська церква. Отож і сподіваюсь тут, у місцевих старожилів з'ясувати, чи був колись храм у селі? Повертаю до оселі Василя Олександровича Шваї. Чоловік шанований у селі. Багато років очолював рибне господарство Миколаєво-Голле.

- Чи була колись у нашому селі церква? Я і не пригадую, щоб про це говорили старожили. Може ще за царських часів і була. Але ніхто про це вже не скаже. Святкують у нас Покрову як престольний празник, від чогось то пішло це святкування? Може і від тієї давньої церкви, про яку ви говорите?... - Зав'язується наша розмова із Олександровичем. - Теперішня церква на честь Святої Трійці освячена, але це нова, сучасна історія.

- З чого вона почалась?

- Мабуть, із того, що влада дозволила церкви відкривати, вільно до них ходити. У нас зібралися поважні на той час чоловіки і зголосились: давайте і в себе церкву збудуємо. Та й взялися за роботу. Це вже потім, коли стіни храму стояли, відповідні документи оформили. А одразу – ентузіазм, запал та організованість мали велику

росу, прибути...
- Я чоловік із тих старих, партійних. Закінчував радянську партійну школу. Але ніколи не був причетний до руйнації церков, чи зрізання придорожніх хрестів. Навпаки, мама у мене була дуже віруючою людиною. Ось та мамина віра й передалась моїй душі. Ніхто із викладачів, а пізніше і з партійної верхівки, не звертав уваги на моє ліберальне відношення до церкви. У партійній школі трапився випадок, коли я навіть із лектором по атеїзму в суперечку вступив. Навів йому приклад дії молитви під час укусу змії. Медицина, он, скільки зусиль докладає, щоб людину порятувати, а проста сільська жінка прочитає молитву – і ранка загоюється, людина виздоровлює. А згодом відкрилась таємниця: коли я їхав на навчання до партійної школи, мама зашила мені в рукав піджака листочок із молитвою, як оберіг. Розуміла, ненька, що не просту науку їде син здобувати, тому, мабуть, і прохала у Бога, щоб не втратив віри. І, напевно, мамине сподівання та мамині молитви зберегли у мені віру й страх перед Богом. За що від мене для неї мій низький синівський уклін.

Родина Василя Олександровича і зараз не стоїть осторонь церкви. Чоловік із дружиною Тamarою Федорівною, попри вік та перенесені хвороби, відвідують служби Божі. Син Віктор, підприємець, купив

той давній дзвін (на фото), котрий ще і в радянські часи скликав вовчан на молитву. Отець Володимир, настоятель церкви, відчиняє двері, разом підіймаємося на дзвіницю. З її височини село, як на долоні. За ним ваблять погляд зелені заплави Стиру. Голубий потічок річки, що звивається у коловороті, і ліс по той берег, зажурений, таємничий! А ще видніється жовто-гаряче пасмо гори на Конику, із котрої тепер починається найближчий, крізь луки, шлях до села.

Легенько постукую у той давній дзвін, щоб не порушити літній спокій і розміреність сільського дня. Разом із отцем Володимиром оглядаємо і дзвони, подаровані родиною Шваї. Батюшка із вдячністю, теплими словами розповідає про них. Розказує про благодійність, допомогу і поради. Спускаємось до низу, і заходимо під прохолоду церковного простору. Тут затишно і благоговінням відлунюється кожен подих життя. Воно і справді, попри невеликий вік, храм уже намолений. І благодать Божа особлива у ньому. Не дарма ж, у те спекотне літо, коли в селі наважились будувати церкву, під час закладання першого каменю, скропив тоді землю довгоочікуваний дощик. І у цьому було своє знамення.

Павло ДУБІНЕЦЬ,
краєзнавець